

бѣше. Лѣто. Чървено високо слънце пече надъ земята, търкаля се надъ свѣта. Гората зашумена, натежали дърветата. Орлитѣ направили гиѣзда и снесли пѣстри яйца. Не бѣхме още срещнали живъ човѣкъ и го търсехме подъ дърво и шумка. Надъ неговия трупъ да положимъ клетва. Вѣрни да бждемъ на нашия народъ, вѣрни да сме единъ на другъ. Мене ме избраха за войвода — нали съмъ отъ коравъ родъ. Когато турцитѣ заклаха на каменния мостъ батя, тетю,—Богъ да го прости! — не заплака надъ трупа му. Знаехъ, че му се кжса на парчета сърдцето, че може да полудѣе отъ жалъ, ала очитѣ му бѣха сухи, като присъхнали кладенци. Помня, какъ лѣвата му ржка дерѣше кората на старата върба, дето е надвесила кухня си дънеръ надъ моста. Тамъ предъ топлатата кръвъ на батя азъ разбрахъ какво иска отъ мене стария. Нищо не си казахме. Какво ще хортуваме, когато знаемъ.

Пакъ млѣкна. Очитѣ му се дръпнаха навътре, дълбоки и тъмни. Овиснаха още понадолу мустацитѣ му. Бѣлъ пламѣкъ заливаше дѣсната му ржка, отпусната на колѣното. Стопи се въ топлия полумракъ черния кичоръ коса надъ челото му.

Въздъхна, дигна нагоре глава и продължи:
— Кой знай, мислишъ, премисляшъ и току отсждишъ: и той не е билъ правъ.